

Παιδεία: όχι γράμματα, αλλά «δράσεις»

Γράφει ο **Δημήτρης Νατσιός** (Δάσκαλος - Κιλκίς)

*«Μα θα 'ρθούνε άλλα χρόνια
μ' όνειρα κι οράματα
δίχως λόγους στα μπαλκόνια
κι άχρηστα προγράμματα»*

Ν. Γκάτσος

Οι λόγοι, ή καλύτερα, «οι τροπαιούχοι του άδειου λόγου», για να μνημονεύσουμε και τον Παλαμά, σταμάτησαν ευτυχώς να εκτοξεύουν από τα μπαλκόνια τις ουρανομήκεις ανοησίες τους. Το «μέγα πλήθος» και το «μέγα πάθος» των αρχικομματαρχών μπήκε, ανεπιστρεπτί, στο «χρονοντούλαπο της ιστορίας». (Τι φράση κι αυτή!!!).

Τα «άχρηστα προγράμματα» όμως παραμένουν. Μόνο που στην εκπαίδευση τα βάφτισαν «δράσεις». Δράση. Ιδού η μαγική λέξη που συγκλονίζει τα σημερινά σχολεία. «Κάντε μία δράση», ακούς κι ανατριχιάξεις. Μία δράση για την ξενοφοβία, για τον ρατσισμό, για τον σεβασμό στην ετερότητα. Η νεοεποχίτικη σαχλαμάρα βρήκε πεδίο δόξης λαμπρόν. Μην διδάσκετε, κάντε δράσεις! Ο δάσκαλος που διδάσκει, που μαθαίνει στους μαθητές του γράμματα, για να το πω απλά, είναι ξεπερασμένος, ανεπαρκής, ίσως και επικίνδυνος για το «ΝΕΟ ΣΧΟΛΕΙΟ» τους. (Παραθέτω κάτι από έναν παλαιότερο παιδαγωγό, για τον σκοπό του σχολείου, ο οποίος δεν ανήκε στην «αντίδραση», αλλά θεωρείται από τους αρχηγέτες της «πρωτοπορίας». «Το σχολείο διδάσκοντας συστηματικά στο παιδί τ' αγαθά του πολιτισμού του και γνωρίζοντάς του τον τόπο του, κάνει συνειδητή, συστηματοποιεί και απλώνει την εθνική μόρφωση που παίρνει κάθε παιδί από την εξωσχολική του ζωή». Το κείμενο μιλά για εθνική μόρφωση και είναι από το δυσεύρετο βιβλίο «πάρεργα και μελέτες», του Αλ. Δελμούζου, σελ 42. Αλλά ποιος προσέχει σήμερα τους παλιούς δασκάλους;).

Ο δάσκαλος πια δεν πρέπει να μεταδίδει γνώσεις. «Έχει μεταδοτικότητα» έλεγαν παλαιότερα, όταν ήθελαν να τον επαινέσουν, ενώ σήμερα πρέπει να είναι επικοινωνιακός, να «κάνει δράσεις». Δεν έχει σημασία, αν μες στην τάξη ματώνεις κυριολεκτικά, για να διδάξεις την μάχη στα Δερβενάκια ή

την διαίρεση κλασμάτων. Αυτό δεν φαίνεται, δεν αξίζει κιόλας. Η περιρρέουσα ηττοπάθεια, απογοήτευση και παραίτηση θεωρεί σχεδόν χάσιμο χρόνου και ματαιοπονία την μάθηση. Δουλειά, δηλαδή πρόσληψη στο Δημόσιο, δεν εξασφαλίζουν τα... γράμματα. Γιατί να τα τυραννούμε τα μοσχοαναθρεμμένα βλαστάρια μας, γιατί να καθόμαστε δίπλα τους, βοηθώντας τα στο διάβασμα; Πόσο πιο ευχάριστα περνάει η ώρα, όταν τα παιδιά στήνονται στο διαδίκτυο, άφωνα και ανύπαρκτα, κι εμείς οι γονείς, ανενόχλητοι, απολαμβάνουμε στον καναπέ τις ηδονικές αναθυμιάσεις της τηλεψίας; Περισσότερη ώρα αφιερώνουμε στον κ. Λαζόπουλο, παρά στα παιδιά μας.

Γι' αυτό, αν κάποιος δάσκαλος, φιλότιμος και... μεταδοτικός, εργάζεται, αναθέτει εργασίες, είναι αυστηρός -τι έγκλημα!- γίνεται αντιπαθητικός. Η επωδός συχνή: αφού δουλειές δεν υπάρχουν τι τα ζαλίζει τα παιδιά! Η ζημιά όμως έγινε στο παρελθόν.

Οι περισσότεροι γονείς, που κλωθογυρίζουν «τα σαράντα», ανδρώθηκαν την μαύρη δεκαετία του '80, όπου ο υστερών σε κακοποιό ευρεσιτεχνία ένιωθε ότι κοροϊδοπιάνεται και αυτοαδικείται. Αυτό που η λαϊκή θυμοσοφία συνόψισε ευθύβολα στο απόφθεγμα: «τα λίγα βγαίνουν με κόπο, τα πολλά με κόλλο». Τότε που βασιλεύαν οι κλαδικές και οι γάγγραινα του συνδικαλισμού και η Παιδεία, από παιδείωση και μόχθο, κατάντησε... χαβαλές και «κεκτημένα δικαιώματα», μπορούσε ο γιος ή η κόρη του «οπαδού της αλλαγής» να ξεκινήσει από την πρώτη δημοτικού και να πάρει απολυτήριο λυκείου, χωρίς να γνωρίζει για παράδειγμα προπαίδεια ή να ξεχωρίζει το ουσιαστικό από το επίθετο.

Περνούσε σε κάποιο ΑΕΙ ή ΤΕΙ, γιατί «όλοι πρέπει να σπουδάσουν». Τέλειωνε, έπαιρνε πτυχίο, διότι τα μέλη των φοιτητικών νεολαίων δεν κόβονται, είναι «δικά μας παιδιά» και, βεβαίως, προσλαμβανόταν στην ΔΕΗ, στον ΟΤΕ, στον ΟΣΕ, στην μακαρίτισσα Ολυμπιακή Αεροπορία και, αν ο γονιός ήταν υψηλόβαθμο κομματόσκυλο, στην εφορία. Και κληροδοτούν την ολέθρια τακτική και στα παιδιά τους και στα εγγόνια τους...

Έχοντας, για να χρησιμοποιήσουμε μια πατατολογία του συρμού, τέτοιες παραστάσεις από την ζωή του, τώρα που έγινε γονιός και του ήρθε κατακέφαλα η κρίση και η εξαφάνιση της κομματικής συμμορίας, που τον βόλεψε, δυσανασχετεί, κουράζεται, αγανακτεί. Νομίζει, ο κακόμοιρος βλάξ, ότι μία ωραία πρωία ο εφιάλτης θα τελειώσει και το παιδί του, θα βρει τον δρόμο του, σαν τον δικό του, δηλαδή.

Οι περισσότεροι πήγαν στον ΣΥΡΙΖΑ για να συνεχίσουν την θλιβερή ιστορία τους. Τους βλέπεις και είναι να γελάς και να κλαις. Αμόρφωτοι καλοπερασάκηδες, φωνασκούν για το κακό που τους βρήκε, αναθεματίζουν τους πάντες, αγνοώντας ότι εξαιτίας τους καταστραφήκαμε. (Το κίνημα των «αγανακτισμένων» ξεφούσκωσε γιατί οι περισσότεροι ήταν αγανακτισμένα λαμόγια).

Και η εκπαίδευση, το σχολείο, τούτη την εποχή, που οι γονείς παραιτήθηκαν ή είναι αδιάφοροι, έγινε, όπως είπαμε, σχολείο της... δράσης. Με βιβλία, μνημεία ανοησίας, με βομβαρδισμό νέων τεχνολογιών, με ηγεσία πρώην «κοσμοπολιτών της μιας πεντάρας», το σύνθημα είναι: Δράση. Αφήστε τα θρανία, τον πίνακα και ξεχυθείτε στους δρόμους και στα σοκάκια. Μόνο μάθημα να μην γίνεται. Ο καλός ο δάσκαλος είναι της... δράσης. Αν πάρεις δε, και μία δράση για την ξενοφοβία και τον ρατσισμό ή, αν είσαι... «υπέρ-δραστικός» για την ομοφυλοφιλία, μπορεί να γίνεις και υπουργός Παιδείας. (Μου έλεγε φοιτήτρια του παιδαγωγικού τμήματος Θεσσαλονίκης ότι πρότεινε να αναλάβει εργασία με θέμα την προσφορά της Εκκλησίας την περίοδο της Τουρκοκρατίας. Κινδύνευσε με αποβολή από την σχολή. Η επανίδρυση, όπως έλεγε και ο, αφωνότερος των ιχθύων και απραγέστερος των βατράχων, πρώην πρωθυπουργός Καραμανλής, του κράτους, πρέπει να ξεκινήσει ένα πολύ απλό νόμο: Απόλυση όλων των, τύπου Ρεπούση, Γραικύλων που μαγαρίζουν τις σχολές, στις οποίες φοιτούν οι αυριανοί δάσκαλοι και καθηγητές, και διαγωνισμός νέος που θα περιέχει και το εξής ερώτημα: σέβομαι το νυν Σύνταγμα της Ελλάδος; Ορκίζομαι ότι δεν θα προδώσω την πατρίδα;).

Τώρα. Προσωπικά επειδή μου αρέσουν οι ρωμαϊκές «δράσεις» έχω να προτείνω κάποιες στους έχοντας ώτα συναδέλφους.

Πρώτον: Μία φορά τον μήνα, όπως προβλέπεται, πάω τους μαθητές μου στην εκκλησία του αγίου Δημητρίου Κιλκίς, την ενορία μας. Τους προειδοποιώ, όσοι θέλουν να νηστέψουν, το κατά δύναμιν, και κοινωνούν.

Δεύτερον: Επειδή δεν διδάσκω τα νεοταξικά βιβλία τάχα και Γλώσσας, παίρνω, για παράδειγμα, τον Αίσωπο, τον Μ. Βασίλειο, τον Μακρυγιάννη, τον Δροσίνη, τον Παπαδιαμάντη και τους διαβάζω τα καλούδια που μας προικοδότησαν.

Τρίτον: Μεσ στην αίθουσα, τους τοίχους, έχω αναρτήσει κάδρα ηρώων του '21, τον Παύλο Μελά, τον Αλέξανδρο Διάκο, αγίους, τον άγιο Παΐσιο τον Αγιορείτη, τον άγιο Δημήτριο και μ' αυτούς κάνω μάθημα.

Τέταρτον: Διδάσκω, μία ώρα την εβδομάδα, αρχαία ελληνικά, για να νιώσουν τα παιδιά το μεγαλείο της πατρίδας τους. Την απaráμιλλη ομορφιά της γλώσσας τους.

Πέμπτον: «Πατρίδα, πατρίδα, ήσουνε άτυχη από ανθρώπους να σε κυβερνήσουν! Μόνος ο Θεός, μόνος ο αληθινός αυτός και δίκιος κυβερνήτης σε κυβερνεί και σε διατηρεί ακόμα!» (Μακρυγιάννης). Η... δράση του Θεού και της Παναγίας μας, μας διατηρεί ακόμα. Και μόνο με τέτοιες «δράσεις» σώζεται τούτη η πατρίδα.

04.06.2015

Πηγή: www.antibaro.gr/